

Eindelijk is het zover. De droom is nu werkelijkheid geworden. Dertig jaar geleden droomden we met Jan Crab, de bevlogen en flamboyante, toenmalige museumconservator, van een KULTURINSEL, dat de Vanderkelen-Mertenssite met het Sint-Ivocollege (ooit de Academie voor Schone Kunsten) zou doen samensmelten tot één groot geheel, totaal gewijd aan de Brabantse kunst in al haar verwezenlijkingen van de vroege middeleeuwen tot vandaag. Dat zijn droom zou gerealiseerd worden, mochten we verwachten na het lezen in het Beleidsplan Cultureel Erfgoed 2009-2014 van de stad Leuven:

..... dat de meest eigen en rijke kern (van de collectie) wordt gevormd door de laatgotische kunstwerken. Het is dan ook duidelijk dat de stedelijke musea een schatkamer mogen genoemd worden van de laatgotische kunst ...Ten slotte zal ook de hedendaagse kunst in Leuven een belangrijke plaats krijgen (bijlage 5 -150-151).

We mogen vermoeden dat hiermee ook de Leuvense kunstenaars de nodige aandacht zullen krijgen, zij die ooit een plaatsje verwierven aan de muren van het vroegere museum en nog voortleven in menig interieur.

Ook aankomende talenten die hun plaats nog moeten waarmaken, moeten de mogelijkheid krijgen om hun talenten te tonen.

We hebben de intentie - als vereniging die het erfgoed wil bewaren en in de kijker zetten - een reeks te beginnen van gekende namen. We openen met een hedendaagse kunstenaar die honderd jaar geleden werd geboren en een brug maakt tussen vroeger en nu.

Hij verdiende zijn sporen in Leuven en genoot evenzeer van het feit dat zijn talent ook in het buitenland werd gewaardeerd. We willen even herinneren aan **JAN COBBAERT**, die geboren werd op 24 juni 1909 en overleed op 3 oktober 1996.

Bij de meeste Levenaars die zich iets interesseerden aan de wereld van de kunst, zal Jan nog goed in het geheugen liggen. Velen zullen hem gekend hebben langs zijn werk, dat hoofdzakelijk de schilderkunst behelsde en hem deed opkijken naar de gevestigde Vlaamse expressionisten zoals Gust De Smet of Constant Permeke. Toch ging Jan zijn eigen weg en bleef niet uitsluitend bij de schilderkunst.

Met gemak en met zijn eigen, gedreven talent bespeelde hij ook andere technieken van de kunst. Zowel beeldhouwen in hout of steen, keramiek als ijzersmeedkunst, lagen even gemakkelijk in zijn hand. Zelfs voor een monumentale muurschildering deinsde Jan niet terug. Deze zijn - helaas - verdwenen met de muren waarop ze waren aangebracht.

De goedlachse Jan, die niet verveeld zat om een kwinkslag of een geparfumeerde mop, had ook af te rekenen met wat het noodlot hem voor de voeten wierp.

Hoe moeilijk het hem ook werd gemaakt, toch geraakte hij die tegenslagen te boven dankzij zijn fantasierijke verbeelding die hij puurde uit de droomwereld van het kind, dat hem werd ontnomen. De meest gevoelige werken dateren uit deze zware tijd.

Hij genoot van de lessen in de kunstacademie waar hij zijn leerlingen kon aanmoedigen om door te zetten wanneer het hen moeilijk scheen te gaan en was bovenmate fier wanneer een van hen succes behaalde. Hij kneedde zijn pupillen zonder er een duplicaat van te maken, want hij wist hun talenten te vinden en ze op hun eigen spoor verder te laten evalueren.

Tot 27 september liep een overzichtstentoonstelling in het Hof van Melijn te Tervuren.